

ART BARCELONA -
19 novembre 2024 17.57 h

ART

La Sala Dalmau posarà fi a 45 anys de trajectòria el pròxim 20 de desembre

Mariana Draper va fer sempre costat al seu pare i, quan va n l'esperit de la galeria fundada el 1979 J. LOSADA.

MARIA PALAU - BARCELONA

Ho han mantingut en secret fins ara perquè no volien que res espatllés la festa del seu 45è aniversari. Però fa un any que ho tenien decidit: la Sala Dalmau, una de les galeries d'art amb

més personalitat pròpia de Barcelona, tancarà just abans de Nadal, el pròxim 20 de desembre. “Pleguem en un moment dolç”, remarca Mariana Draper, al capdavant d’aquest espai del número 349 del carrer del Consell de Cent, a tocar del passeig de Gràcia, en què ha fet equip amb els seus germans Lucas i Cati. Tots tres fills del fundador, Francesc Draper, mort el 1999, l’herència del qual han respectat, aliens a modes imposades pel mercat, ben sovint passatgeres. La Dalmau ha sigut una joiosa raresa perquè sempre ha seguit la mateixa línia, la de les avantguardes històriques i dels artistes vius que d’una manera o altra creen avui sota l’influx de la modernitat del segle XX.

PUBLICIDAD

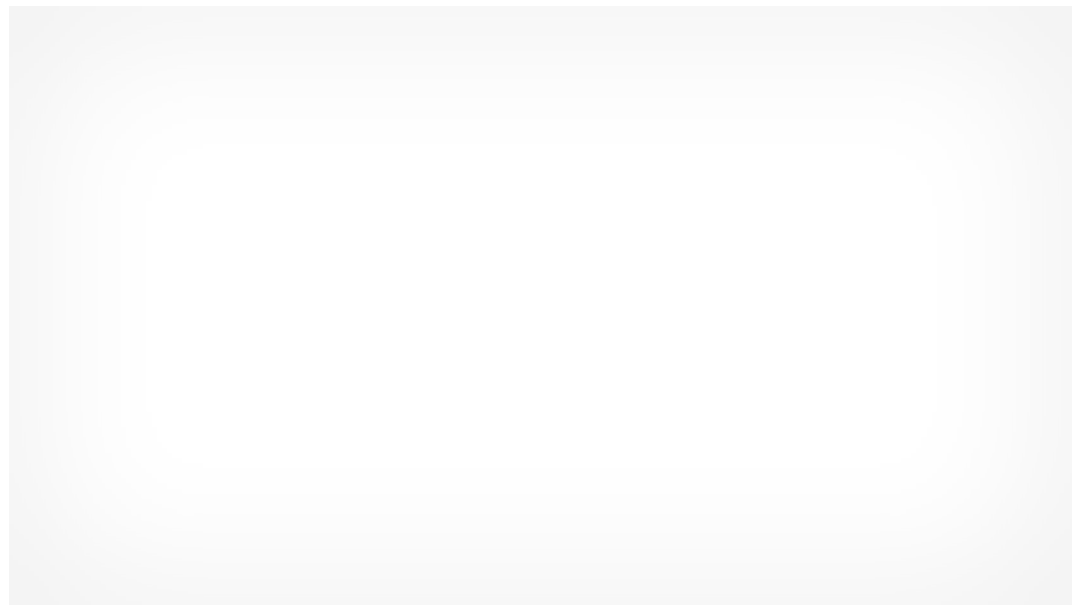

El moment dolç s’ha viscut intensament en l’exposició especial que han organitzat aquesta tardor per celebrar els 45 anys, una retrospectiva d’un dels artistes més emblemàtics de la sala, Joaquim Torres-García. “Cada dia semblava una inauguració. Ha sigut un èxit en tots els sentits, de visitants i de vendes. Així és com ens volíem acomiadar”, anota Mariana Draper, per descomptat que trista però del tot convençuda que és el que els tocava fer. Una de les vendes, per cert, engreixarà el patrimoni públic: un retrat

que Torres-García feu de la seva dona Manolita Piña l'ha adquirit la Generalitat per a la Col·lecció Nacional, i el destinarà al MNAC.

Fins el 20 de desembre, quan baixaran definitivament la persiana, tenen una col·lectiva d'avantguardes històriques, que és una manera de dir adéu com en el seu moment van dir hola. “La nostra vida professional ha estat un regal, una passió que hem gaudit fins l'últim moment. Els reconeixements obtinguts al llarg d'aquests anys per part de la crítica, amb dos premis ACCA, i el GAC a la trajectòria per part dels galeristes, ens han confirmat la idoneïtat del camí que vam triar en aquell llunyà 1979. Tanquem un cicle molt feliç”, rebla Draper.

PUBLICIDAD

El local, als baixos de la modernista Casa Lleó Morera, és de la seva propietat i tindran cura en seleccionar el futur ocupant, avisa la directora de la galeria. En l'ara Consell de Cent transformat en bulevard són metres quadrats enormement cotitzats i llaminers per a negocis que estan desvirtuant el caràcter de Barcelona. Ho estem veient cada dia. “Vigilarem molt a qui fem el traspàs i posarem condicions perquè es preservin alguns dels elements decoratius, com ara

l'aparador, que han singularitzat l'espai, amb el seu esperit de principi de segle", assegura Draper.

La Dalmau, amb el seu nom, ha homenatjat durant gairebé mig segle la visió d'un dels galeristes barcelonins que va tenir més olfacte per l'art d'avantguarda en el moment en què s'estava gestant, Josep Dalmau. Una genealogia que ara es trenca i que difícilment es reprendrà. Mentrestant, Consell de Cent, el carrer que durant tants anys va exercir de pal de paller del sector galerístic, perd un dels seus establiments més veterans (amb tant recorregut ja només queden Eude i Gothsland), però no es pot dir que és un carrer artísticament mort perquè n'han obert de nous i s'hi allotja una de les galeries catalanes més poderoses dels últims anys, la Mayoral, que fins i tot enguany s'ha ampliat, i té seu a París.

La Dalmau va obrir el 1979 amb una exposició d'Hernando Viñes, nebot del cèlebre pianista i compositor. Havia nascut a París i mai havia exposat a Barcelona. "Des del primer dia vam tenir clar que volíem descobrir al públic barceloní el treball d'artistes catalans i espanyols exiliats per raons diverses: polítiques, culturals..." No sempre ha estat fàcil convèncer els col·leccionistes que pagava la pena apostar-hi. Els Draper han sigut perseverants. "El 1994 vam organitzar la primera mostra de Jacint Salvadó i no el coneixia ningú. La temporada passada li vam fer una nova mostra i va triomfar", relatava Draper en una entrevista recent a aquest diari en què repassava la trajectòria de l'espai. Precisament, d'aquesta exposició de Salvadó la Generalitat també es va quedar una peça que dipositarà al Museu d'Art de Tarragona. Al cap i a la fi, aquest és el llegat que deixa la Sala Dalmau, i que perdurarà: un col·leccionisme, públic i privat, més ric.

